

אש שאוכלת אפילו דברים לחין כיבשין, ויש אש שהיא דוחה אש אחרת, ויש אש שאוכלת אש.

ומפרשין: יש אש שאוכלת ואינה שותה, הא אש דידן שאינה שורפת אלא דברים מוצקים.

אש ששותה ואינה אוכלת, זו אש הקודחת בגופם דחולין במחלת הקדחת, שגורמת לגופם להתייבש ולהזדקק לשתיית מים, בלא חשק לאכול.

אש שאוכלת ושותה, זו אש דאליהו הנביא שנפלה מן השמים על המזבח שבנה בהר הכרמל ואכלה את העולה והעצים והעפר והאבנים, ואף היתה שותה, דכתיב שם "ואת המים אשר בתעלה לחכה".

אש שאוכלת דברים לחין כשם שאוכלת דברים יבשין, זו אותה אש דמערכה של המזבח שהיתה אוכלת גם בשר לח והיה נעשה כגחלים.

יש אש דוחה אש, זו אש דגבריאל המלאך שהוא שר של אש, וירד להציל את חנניה מישאל ועזריה, כשהשליכן נבוכדנצר לכבשן האש, ובאשו דחה את אש הכבשן מבפנים וציננו, והקדיח את הכבשן מבחוץ לשרוף את זורקיהם.

ויש אש אוכלת אש, זו אש דשכינה, דאמר מר: בשעה שבקש הקדוש ברוך הוא לבראות את האדם, ואמרו המלאכים לפניו

נראתה כן, וכאן — שראה אותה רבי חנינא סגן הכהנים רבוצה ככלב — במקדש שני היה.

ופרכינן: וכי במקדש שני מי הואי אש מן השמים?

והאמר רב שמואל בר אינאי: מאי דכתיב בפסוק כשאמר הנביא לבוני בית שני "עלו ההר והבאתם עץ ובנו הבית וארצה בו ואכבד אמר ה'", והרי קרינן "ואכבדה" בה"א, ומאי שנא דנכתב מחוסר ה"א?

אלא שחסרון הה"א לרמז באה, על אלו חמשה דברים שהיו בין מקדש ראשון לבין מקדש שני, ואלו הן:

ארון וכפורת וכתובים שלא היו במקדש שני לאחר שגנזם יאשיהו המלך בסוף ימי הבית שני, וכן אש מן השמים שירדה לבית הראשון ולא לבית השני וכן השכינה לא שרתה בבית השני, וגם רוח הקודש לא היתה בנביאים מתחלת הבית השני, ואורים ותומים שבתוך החושן.⁽⁶⁷⁾

ומשנינן: אמרי, אין, אכן האש עצמה מיהרה חרה. אלא דפיועי לאכול את הקרבנות לא מסייעא, ורק האש שהוסיפו מן ההדיוט היתה אוכלת את הקרבנות.

תנו רבנן: יש מיני אשות הן:

יש אש שאוכלת ואינה שותה. ויש ששותה ואינה אוכלת. ויש שאוכלת ושותה, ויש

67. שבהערך רוח הקודש לא היה הכהן נשאל בהורים ותומים.

67. נחלקו הראשונים אם לא היו האורים והתומים בכלל, או שהיו, דבלאו הכי אין החושן כשר, והוי הכהן גדול מחוסר בגדים, אלא